

Sygn. akt I ACz 1029/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Rusin (spr.)
Sędziowie:	SA Dariusz Mazurek SA Anna Pele

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) **Przedsiębiorstwa Budowlanego S.A.**
w K.

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w (...) w L.**

o zapłatę

na skutek zażalenia **pozwanego**

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI GC 53/13

p o s t a n a w i a:

I. **oddalić** zażalenie.

II. **zasądzić** od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy umorzył postępowanie oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 20,958 zł tytułem kosztów procesu wskazując, że pozwany zapłacił należność główną po wytoczeniu sporu.

W zażaleniu pozwany zaskarżając rozstrzygnięcie o kosztach procesu zarzucił naruszenie art. 101 i 102 kpc poprzez ich niezastosowanie i domagał się zmiany postanowienia przez zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu ewentualnie poprzez nieobciążanie pozwanego tymi kosztami względnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zażalenie nie jest zasadne.

Rozpatrując pierwszy z zarzutów zażalenie należy nadmienić, że niedanie powoda do wytoczenia sprawy winno być rozumiane jako takie postępowanie i postawa pozwanego wobec roszczenia powoda, które oceniane zgodnie z

doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że powód uzyskałby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (orzeczenie Sądu Najwyższego z 13.04.1961r. Cz 2/3/61 – OSN 1962; poz. 100).

W uwarunkowaniach niniejszej sprawy nie ma uzasadnienia twierdzenie, że pozwany nie dał podstaw do wytoczenia procesu. W odpowiedzi na pozew podniósł wprawdzie szereg zarzutów sprowadzających się do zakwestionowania wymagalności roszczenia, a zwłaszcza zaprzeczał by otrzymał fakturę oraz negował dopuszczalność jej wystawienia wobec niedochowania – jak utrzymywał – wymogów określonych w umowie. Z drugiej jednak strony potwierdził istnienie, według stanu na dzień 31 grudnia 2012r., zobowiązania z tytułu należności objętej w/w fakturą (por: potwierdzenie zobowiązań – k. 101), już po wniesieniu pozwu uregulował w całości należność główną, a w piśmie z 30 kwietnia 2013r. wyraził zgodę na cofnięcie powództwa nie podtrzymując też zarzutów sformułowanych w odpowiedzi na pozew.

W tych okolicznościach nie sposób przyjmować, że zarzuty pozwanego odnoszące się do wymagalności roszczenia w dacie złożenia pozwu były zasadne jak też by pozwany nie dał podstaw do wytoczenia powództwa skoro mimo faktycznego niekwestionowania zasadności żądania powoda nie uregulował należności w terminie określonym w umowie i nie można uznać za uprawniony wniosku, że uczyniłyby to bez wytoczenia powództwa.

Nie sposób też przyjmować, by zachodziły w tym stanie rzeczy przesłanki usprawiedliwiające zapatrywanie, że zaistniał wypadek szczególny w rozumieniu art. 102 kpc, uzasadniający nieobciążanie pozwanego (jako strony przegrywającej) kosztami procesu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji działając na mocy przepisu art. 385 kpc w zw. z w. 397 § 1 i 2 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego opiera się o przepis art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc i w zw. z art. 397 § 2 kpc.